

— Подпиши и си отгърванъ, рече му египтянинътъ съ по крътъкъ гласъ.

— Никога, никога, человекъе ужасный! извика Главкъ обладанъ пакъ отъ чувството на гнѣва. Ты не познавашъ гордата душа на аѳинянина; образътъ на смърта ма смути за една минута, но смущеніето исчези. Страшно е само безчестіето! Кой ще са унизи да си искупи животътъ чрезъ посрамяване! Кой бы мѣнилъ чистотата на съвѣста си за безчестны дни? Кой бы въсприелъ чрезъ лъжа да осжди главата си на безчестіе, и може ли като ся търкала въ него да подигне очи къмъ божеството на славата и на любовта? Ако има нѣкой който бы поискалъ да са обезчести и да ся показва съ прѣстъ въ замѣна на нѣколко години животъ низкъ и безславенъ, не знаѣж, но недѣй смѣя никога, негодный источникъ варваре, да търсишь такъви скотъ въ лицето на человекъ, който е стѣпвалъ на земята на Армодія, който е дышалъ отечественны въздухъ на Сократа. Махни са отъ тукъ, и остави мя или да живѣж безъ укореніе на съвѣстѣта си, или да умрѣ безъ страхъ.

— Примисли добръ! смисли ногытъ на лева, увѣренытъ подсвирванія на простодіетіето и неговата дива радость при зрѣлището на трепещущето и раскѣсвано твое тѣло! името ти обезчестено, трупа ти не погребенъ, безчестіето което ты искашь да избѣгнешъ ще остане навѣки неотдѣлимо отъ твоя поменъ!

— Ты си сега безумныйтъ, ты си сега полудѣлыйтъ. Безчестіето не състои въ загубата на почитаньето отъ хората, но въ загубата на самоуваженіето. Махни са, остави мя, азъ сѣкогы съмъ та мразилъ, но сега ся и гнусѣж отъ тебе.

— Отивамъ си, рече Арбакъ разгнѣвенъ, но не и безъ да осѣти и удивленіе къмъ мъжеството на жертвата си. Отивамъ си; дваждъ еще ще са срѣшнемъ, въ засѣданіето на сѣдницытъ ти, и най-по-диръ на мѣстото на страшното ти наказаніе. Съ Богомъ.

И като са исправи полека, обви са въ тогата си и си отиде. Той намѣри Салустія който нослше на лицето си сичкытъ знакове на спикурейската вечеря.

— Той си намѣрва еще въ невѣдѣніе за престѣпленіето си, рече Арбакъ, или пакъ постоянноува да го отказва. Сичко са свърши вече за него!

— Не говори тѣй, пріятелю Арбаке! отговори Салустій малко разсърденъ противъ обвинителя на аѳинянина, защото лишенъ и той отъ добродѣтель осѣщаше милосрдіе за злочестината на пріятеля си повече нежели че бѣше убѣденъ за невинностьта му. Не гово-